

Arrest

nr. 66 649 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn van origine. U werd 31 jaar geleden geboren in het dorp Saydabad, “manteka” (door Hazara’s gebruikte benaming voor regio) Pato, district Jaghori, gelegen in de provincie Ghazni in Afghanistan. U woonde uw ganse leven op dezelfde plaats in het district Jaghori. U bent verloofd met F. S., eveneens woonachtig in het district Jaghori. Uw vader, een voormalige commandant van Hezb-e-Islami (Hekmatyar) werd negen jaar geleden gedood.

Uw moeder en uw zus wonen nog steeds in Pato, uw broer werd ontvoerd door de Taliban. U bent een niet-praktiserende sjiitische moslim. U ging naar school tot de twaalfde graad en u volgde negen jaar Engelse les. U spreekt Dari, Pashtu en Engels. Op 12 augustus 2007 werd u als tolk tewerkgesteld bij de buitenlandse hulporganisatie Care International Firup-K en in die hoedanigheid werkte u voor hen in de provincies Uruzgan, Bamiyan en Ghazni. De Taliban kwamen dit te weten en ze bezorgden u verschillende dreigbrieven waarmee ze u wilden dwingen uw werk voor die buitenlandse hulporganisatie op te geven. Ondanks de bedreigingen van de Taliban wou u blijven werken voor de buitenlandse hulporganisatie omdat u hiermee aan de regering en aan de Wahdat-partij kon aantonen dat u geen banden had met Hezb-e islami. De regering verdacht u hier immers van omdat uw vader, toen hij nog leefde, een Hezb-e-islami-commandant was. Omwille van het feit dat u bij een buitenlandse organisatie werkte, beseften de regering en de Wahdat-partij dat uzelf inderdaad geen banden had met Hezb-e-islami. Pas nadat de Taliban uw huis doorzochten en daarbij documenten in verband met uw werkzaamheden als tolk ontvreemden en uw broer ontvoerden besepte u dat het de Taliban menens was in hun bedreigingen en besloot u Afghanistan te ontvluchten. Eerst deed u nog aangifte van de ontvoering van uw broer bij het districtshuis en bij de politie. Na Nawroz (Afghaans Nieuwjaar of 21 maart 2010) vertrok u met de luchtvaartmaatschappij "Ariana" vanuit Kaboel naar Istanboel (Turkije). Vanuit Istanboel vloog u met "British Airways" naar Manchester.

Hoewel u drie weken in het Verenigd Koninkrijk verbleef en hoewel u er vrienden had besloot u er geen asiel aan te vragen, u wou immers naar Noorwegen gaan waar u ook vrienden had. Op weg naar Noorwegen werd u als illegaal onderschept door de Belgische politie toen u zich in de laadruimte van een vrachtwagen bevond. U werd naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas gebracht waar de Afgaanse medebewoners u vertelden dat u asiel in België moest vragen omdat men in België uw vingerafdrukken genomen had en u daardoor nergens anders in Europa nog asiel zou kunnen vragen. U vroeg een eerste keer asiel in België aan op 14 april 2010. Tijdens het gehoor door het CGVS op 29 april 2010 verklaart u Afghanistan zes weken eerder verlaten te hebben. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een tewerkstellingsattest van Care International Firup-K voor en drie dreigbrieven van de Taliban. Op 5 mei 2010 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw zaak. U diende een beroep in tegen deze beslissing en legde daarbij een tewerkstellingsattest van 1389, loonbriefjes en een taskara neer. De beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in beroep op 7 september 2010 (arrest RvV nr. 47890).

U nam deel aan een hongerstaking en diende op 24 december 2010 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS engageerde zich om uw dossier opnieuw te bekijken. In het kader van uw tweede asielaanvraag voert u aan dat u drie jaar in Iran heeft gewoond van 1383-1386 (2004 tot 2007). Voor het overige blijft u bij de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een Afghaans paspoort voor en een aantal foto's van uzelf die in België werden genomen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het door verzoeker aangevoerde enig middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen. U brengt geen elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op de door het CGVS gemaakte en door de RvV bevestigde appreciatie in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Behalve het Afghaanse paspoort dat u nu neerlegde, verklaarde u geen nieuwe elementen aan te brengen en bij uw verklaringen te blijven met betrekking tot uw voorgehouden tewerkstelling voor de organisatie "Fire-Up K" (gehoorverslag CGVS dd 02/03/2011, p. 3). Wat betreft de in uw eerste asielaanvraag aangebrachte documenten, die, zowel door het CGVS als door de RvV niet in aanmerking werden genomen omwille van een aantal wel zeer flagrante onregelmatigheden, voert u

aan dat er een groot verschil is tussen Afghanistan en België, want de mensen schrijven op gekopieerd papier (gehoorverslag CGVS, dd 02/03/2011, p. 3). Deze verklaring volstaat niet om de gemaakte appreciatie te wijzigen en verklaart bovendien geenszins waarom u een dreigbrief voorlegde, gericht aan uw vader, die al negen jaar dood zou zijn en aan de vaststelling dat u zich slechts een enkele naam kan herinneren die op deze brief figureert (gehoorverslag CGVS dd 29/04/2010, vragen 3,4,5,6 en 255, 256).

U legde overigens tijdens uw beroepsprocedure bijkomende documenten neer met betrekking tot uw tewerkstelling die flagrante onregelmatigheden blijken te bevatten (zie administratief dossier). Deze onregelmatigheden zijn dermate ernstig dat ze de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling verder onderuit halen. De Raad oordeelde dat het attest van het jaar 1389 een kopie bleek te zijn waarop de blauwe aantekeningen achteraf werden aangebracht en de handtekeningen duidelijk overschreven werden om te laten uitschijnen dat het een origineel exemplaar betrof. Vreemd genoeg blijkt u ook loonbriefjes te hebben neergelegd waarop "Firup-G" staat afgedrukt in plaats van "Firup-K". Dit kan niet redelijk genoemd worden, zelfs als men in de Afgaanse context niet dezelfde graad van administratieve precisie kan verwacht worden als in de Belgische context. U slaagt er dan ook niet in een verklaring of stuk neer te leggen dat iets zou wijzigen aan de flagrante ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Het enige punt waarop u wel degelijk uw aanspraak blijkt bij te stellen, is uw vermeende verblijf van drie jaar in Iran (gehoorverslag CGVS, dd 02/03/2011, p. 4). Aanvankelijk bevestigde u tijdens het gehoor gewoon uw eerdere verklaringen over de ganse lijn (gehoorverslag CGVS, dd 02/03/2011, p. 3). Toen u er dan op gewezen werd dat een verblijf buiten Afghanistan, zelfs voor langere tijd, op zich geen probleem vormt, maar wel het feit dat u hierover de waarheid niet zou zeggen, verklaarde u plots van 1383 tot 1386 illegaal in Iran te hebben geleefd, waar u in een fabriek werkte die stenen maakte voor de bouwsector (gehoorverslag CGVS, dd 02/03/2011, p. 4). Toen u zich dan na drie jaar wat begon te "vervelen" in Iran, trok u terug naar Afghanistan en zou u daar na een paar maanden de job als tolk voor "Fire-Up K" begonnen zijn, waarna u problemen kreeg met de Taliban en naar België vluchtte (gehoorverslag CGVS, dd 02/03/2011, p. 6).

Het gegeven dat u nu plots toch een verblijf in Iran van drie jaar aanhaalt wijzigt echter niets aan de door het CGVS gemaakte appreciatie met betrekking tot uw verblijfs- en leefsituatie voor uw vertrek naar België. Ook in deze nieuwe weergave van de feiten, leefde u de laatste drie jaren voor uw vertrek in

Ghazni en mag er van u, zeker gezien uw opleidingsniveau en profiel, een meer doorgedreven politieke, regionale en dagdagelijkse kennis verwacht worden, ook uit deze periode. Een verblijf van drie jaar in een andere regio, verklaart geenszins waarom u niet op de hoogte zou zijn wanneer de meest recente presidentsverkiezingen in Afghanistan werden georganiseerd en waarom u deze in de winter in plaats van de zomer situeert (gehoorverslag dd 29/04/2010, vragen 260-264). Ook uw foute inschatting van de prijzen van brandstof en levensmiddelen en de dollarkoers, kunnen geenszins verklaard worden door dit vermeende verblijf (gehoorverslag dd 29/04/2010, vragen 72,184, 258). Hetzelfde geldt voor de vaststellingen met betrekking tot bekende figuren als Qari Baba, Carlos (gehoorverslag dd 29/04/2010, vragen 215-217 ; 240-242) en gouverneurs in Ghazni (gehoorverslag dd 29/04/2010, vragen 210-212; zie info administratief dossier). Zelfs bij een eventueel vertrek voor een periode van een aantal jaar naar het buitenland, kan van een man van uw leeftijd en profiel worden aangenomen dat dit zaken zijn die tijdens een verblijf van drie jaar in de regio, u beweert immers in 2007 te zijn teruggekeerd, aan bod komen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Jaghori tot voor uw vertrek naar België, geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet uit het district Jaghori afkomstig bent op het door u aangegeven ogenblik, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland

verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De stukken die u neerlegde, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het paspoort dat u van de Afghaanse ambassade in België kreeg, wijzigt niets aan de vaststellingen die gedaan werden met betrekking tot uw verblijfs- en leefsituatie in Afghanistan. De foto's die u neerlegde van uzelf, werden in België genomen en hebben geen betrekking op uw herkomst of asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker zich niet verzet tegen de weigering van de vluchtelingenstatus, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van de bestreden beslissing onverminderd overeind blijft.

2.4. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM moet worden vastgesteld dat de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte rechtsbeginsel wordt aangegeven, doch ook de wijze waarop de aangevochten beslissing deze regel of dit beginsel met de voeten treedt. Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.5.1. Volgens verzoeker betwijfelt de bestreden beslissing zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren maar niet zijn nationaliteit. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Ghazni, een provincie die op de lijst van de gevaarlijke districten staat en die, voor mensen die eruit afkomstig zijn, aanleiding geeft tot het toekennen van de subsidiaire bescherming. In de vorige asielaanvraag werd verzoekers recente verblijf betwijfeld. In zijn huidige asielaanvraag heeft hij evenwel toegegeven dat hij eigenlijk drie jaar in Iran heeft gewoond waarna hij terugkeerde naar Afghanistan. Verzoeker meent dat hij nu duidelijkheid geeft over zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren, terwijl dit niets aan de motivering van de verwerende partij verandert. Volgens verzoeker kan men afleiden dat in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan het recent verblijf van verzoeker.

2.5.2. De nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te

beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van de onderhavige asielaanvraag heeft erkend drie jaar in Iran te hebben verbleven, niet heeft geleid tot de huidige weigeringsbeslissing. Derhalve wordt niet ingezien waarom verzoeker een theoretische uiteenzetting meent te moeten geven met betrekking tot een eventueel verblijfsrecht in een veilig derde land. In de bestreden beslissing wordt immers nergens opgemerkt dat verzoeker de mogelijkheid zou hebben te verblijven in een veilig derde land. Verzoekers argument dat dit tegen hem wordt gebruikt kan dan ook niet worden bijgetreden. In die optiek is het voorts ook niet relevant onder welke omstandigheden of om welke redenen verzoeker is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zodat verzoekers stelling dat de verwerende partij, waar die het woord "vervelen" gebruikt, zijn verklaringen uit de context haalt en daarbij verwijst naar een aantal passages uit het gehoorverslag, niet dienstig is voor de beoordeling van de nood aan bescherming.

2.6.1. Verzoeker verwijst naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die erop wijst dat men geen recent verblijf kan vereisen en naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat het aantonen van een algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of van een regio, voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten. Verzoeker meent dat de subsidiaire bescherming had moeten worden toegekend, gezien zijn afkomst uit Ghazni en het feit dat hij zijn Afghaanse nationaliteit bewijst. Hij stelt nog dat bij de toekenning van de subsidiaire bescherming –als vervanging van de niet-terugleidingsclausules- de asielinstanties zich moeten baseren op een objectief toekomstig risico en niet op de persoonlijke aspecten van de asielaanvraag.

2.6.2. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer specifiek in het geval zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De asielzoeker kan echter, met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Daarbij is niet alleen de nationaliteit, doch ook het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Hieraan doen de arresten waarnaar door verzoeker wordt verwezen, daargelaten de vaststelling dat ze geen precedentswaarde hebben, geen afbreuk.

2.6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van de huidige asielaanvraag verklaarde dat hij gedurende drie jaar in Iran heeft verbleven en daarna is teruggekeerd naar zijn land van herkomst om er, alvorens zijn vertrek, nog drie jaar te verblijven. Naar aanleiding van de eerst ingediende asielaanvraag werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 47 890 van 7 september 2010 geoordeeld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn verblijf in Afghanistan, onder meer omdat hij slechts een beperkte kennis had van de presidentsverkiezingen, terwijl van een persoon met zijn profiel mag worden verwacht dat hij ze ongeveer in de tijd kan plaatsen, gelet op het belang ervan en de commotie erom, dat hij er niet van op de hoogte was dat in Ghazni twee bijkomende districten werden gecreëerd en dat hij niet de huidige functies kent van enkele bekende personen, zoals dat ook in de thans bestreden beslissing wordt aangehaald.

2.6.4. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest en heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over de elementen die er reeds in werden beoordeeld en die in de gegeven omstandigheden als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens die door verzoeker werden aangebracht van die aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, en meer specifiek van zijn voorgehouden verblijfssituatie, bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.6.5. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag blijft bij de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aflegde, maar

een verblijf in Iran tussen 2004-2007 erkent, en dat hij ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag een Afghaans paspoort heeft voorgelegd en een aantal foto's van hemzelf in België. Met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het paspoort waarvan sprake geen afbreuk doet aan de overweging dat hij zijn verblijfs- en leefsituatie in Afghanistan niet heeft aangetoond. De foto's die werden voorgelegd doen dat evenmin. Het feit dat verzoeker thans toegeeft dat hij ook een aantal jaren in Iran verbleef, stelt de bevindingen in het arrest nr. 47 890 met betrekking tot zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn verblijf in Ghazni niet in een ander daglicht, en is geenszins een afdoende verantwoording voor de destijds vastgestelde lacunes, nu, het weze benadrukt, hij de laatste drie jaren voor zijn vertrek naar eigen zeggen in Jaghori in de provincie Ghazni verbleef.

2.6.6. Verzoeker stelt verder dat zijn moeder en zus nog in Ghazni leven en dat hij in zijn huidige asielaanvraag opnieuw werd ondervraagd over zijn kennis van Ghazni, dat hij informatie heeft gegeven over de Taliban, over de school waar hij naartoe ging, of die vandaag de dag nog bestaat, over een andere school in Pato en de naam van deze school, hetgeen zijn recente afkomst bevestigt. Hiermee, zo stelt hij, wordt geen rekening gehouden in de bestreden beslissing, er wordt enkel verwezen naar zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Op elke asielzoeker rust echter de plicht om, van zodra hij daartoe in de gelegenheid wordt gesteld, een waarachtig en zo gedetailleerd mogelijk asielrelaas uiteen te zetten, daar in begrepen zijn plaats van verblijf als zijnde de plaats die hij is ontvlucht. De vastgestelde onwetendheden, zoals reeds gezegd, hebben ertoe geleid dat verzoekers relaas ongeloofwaardig werd bevonden. De verklaringen die hij nu zou hebben afgelegd, en die hij zelf beschouwt als zijnde elementen in zijn voordeel, wegen niet op tegen zijn verklaringen die reeds eerder werden beoordeeld. Bovendien rust op de verwerende partij geen verplichting om de elementen in het voordeel van de asielzoeker in de bestreden beslissing op te nemen, noch is het haar verboden om verklaringen afgelegd in het kader van een eerste asielaanvraag te betrekken bij de beoordeling van een latere aanvraag.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel niet gegrond is. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vragen, ten slotte, die door verzoeker worden voorgesteld, dient te worden opgemerkt dat, krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet, is de Raad alleen al om die reden niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het verzoek daartoe wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS